

Virginia Woolf fa un recorregut de 24 hores per la vida de Clarissa Dalloway, des que es lleva de bon matí i comença a preparar una festa per al seu marit, fins a l'inici de la festa al vespre. Un recorregut marcat per les hores que toca la campana del rellotge del Big Ben, pel temps que va passant i que porta Clarissa a anar endavant i endarrere en el temps de la seva vida. El flux de la consciència, la consciència sobre la vida, les decisions, arriba en el mateix instant en què obre la finestra d'aquell meravellós dia de primavera en el que prepara la gran festa.

Per donar profunditat al personatge, Virginia recorre a la construcció d'unes memòries, utilitzades avui dia en algunes sèries i guions. Tot s'esdevé en un sol dia, i es té la sensació que s'està vivint la trama en temps real.

Alguns dels personatges que van formar part de la seva vida li tornaran a la memòria i, després, a casa seva per a la festa. Virginia entra i surt de la seva ment per portar-nos a la construcció d'una societat que, com la nostra, és un temps d'entreguerres. Una societat que desperta a un món nou que, alhora, està sent destruït.

Clarissa és una dona aparentment superficial i dependent, immersa en una vida insubstancial a la qual ha sobreviscut a força de no mirar enrere. Una dona, com tantes d'altres, abocada a fer feliços els altres, que ha pres decisions a la vida sense tenir en compte allò que realment desitjava, per complir amb els requisits d'una dona meravellosa admirada per tothom. A través d'ella, l'autora remarca el rol de les dones i ens parla de la repressió sexual i econòmica.

Woolf parla de feminisme, de mercantilisme, de bisexualitat, de medicina, etc. I del buit existencial que és, probablement, allò que més connecta aquesta novel·la amb la nostra actualitat.

També ens ofereix la seva visió del suïcidi, que, contràriament a la imatge que ens arriba habitualment de Virginia Woolf, deixa de ser vist com una tragèdia per convertir-se en una condició necessària perquè els altres valorin la vida. Ho fa mitjançant la persona que se suïcida. «La vida en si mateixa cap en un instant pel qual és possible fins i tot morir.»

La vida d'Angèlica es redueix a la ingesta de les pastilles que li ha receptat el metge per apaivagar la veu que la pertorba cada dia, no la deixen escriure perquè no es trobi amb els seus fantasmes. Tolera aquesta rutina horrible només per satisfer el seu marit. La humanitat l'ha condemnat a la bogeria perquè no s'ha adaptat a l'esquema d'ésser humà que la societat ha construït i que els metges custodien. Amb la mort, aconseguirà alliberar-se a si mateixa i les persones que se li aferren. «És possible morir, això és el que fem, això és el que fa la gent. Mantenir-se vius l'un per l'altre.»

Carme Portaceli
Directora